

บทที่ 1

เมื่อท้องฟ้าทางทิศตะวันออกเริ่มเปลี่ยนจากสีม่วงเป็นน้ำเงินอมเทา ฝนก็โปรยลงมาเป็นสาย หยดน้ำหึ่งตัวลงบนพื้นคอนกรีตอย่างเจียบเจียบ ไฟทางเดินที่ฝังไว้หน้าตึก BioAmbrosia Pharmaceutical หรือที่เรียกกันสั้นๆ ว่าตึกบีเอพีสว่างพริบขึ้นพร้อมกัน บริษัทฯแห่งนี้เลือกใช้แสงไฟสีขาวอมฟ้าจางๆ เพื่อภาพลักษณ์สะอาดทันสมัย แต่เมื่อถึงคืนฝนฟ้าซุ่มก้มกลับข่มให้บรรยากาศเยือกเย็นอ้างว้าง

หมาจรจัดหิวโซหลายตัวตะกรุมตะกรามทั้งข้าวคลุกปลาทุที่มีคนใจบุญเอามาวางให้หลังตึก ถูพลาสติกใส่กล่องข้าวสับัดตามแรงกระซอกของเขี้ยว น้ำฝนปนกับเศษอาหารกระจายเกลื่อน

ศิริราหลบอยู่ใต้กันสาดแคบๆ ท่างออกมาไม่มากนัก เด็กสาวเบะปาก...ช่างหิวความสะอาดของสถานที่และสุขอนามัยของหมา โจรอย่างหล่อ่นไม่คิดจะช่วยกวาดบ้านหรือซื้อเพตดิกริมมาให้เหยื่ออยู่แล้ว...แต่ใครมันอุตริเอาข้าวคลุกปลาทุมาให้หมาเนีย เมหนูสร้างสรรค์กว่านี้ไม่มีแล้วหรือไง อย่างมามาเราดไอศกรีมหรือข้าวอบแมงกะพรุนไรเงี้ย...

แต่เอาเถอะ นั่นไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แค่อัดหูขัดตากับความไม่สร้างสรรค์นิดหน่อย ปัญหาจริงๆ ของหล่อนตอนนี้มีอยู่อย่างเดียวคือต้องหาทางมุดเข้าท่อระบายอากาศหลังตึกนี้โดยระวังไม่ให้กล้องวงจรปิดจับภาพได้ และต้องทำก่อนจะมีใครโผล่หัวมาเป็นพยานในอาชญากรรมที่หล่อนกำลังจะก่อด้วย

...โดยมีหมาห้าตัวกับกล่องข้าวคลุกปลาหูขวางอยู่

ไอ้ให้มันได้งี้สิ...

"แกยังไม่เข้าไปในตึกอีกหรือวะน้ำ" เสียงอาตมันดังมาตามหูฟังไร้สาย ขณะที่ตัวจริงเขาอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์แล็ปท็อปในรถมินิแวนสีดำ คันเล็กแต่ใหม่เอี่ยมซึ่งจอดอย่างเปิดเผยในลานจอดรถหน้าตึกพร้อมขับแผ่นหนังตลอดเวลา

"อย่ากดดันกันได้ไหมพี่ชาย" เด็กสาวจึงงำ เริ่มตบๆ ไปตามตัวหาเครื่องมือที่พอจะใช้ได้ อีกฝ่ายตอบกลับมาแบบไร้เยื่อใย

"ฉันไม่รับคนที่จ้องจะเอาเครื่องในฉันไปขายตลาดมืดเป็นน้องสาวหรอกเว้ย"

คิคารายักไหล พี่ชายบุญธรรมหล่อนก็แปลก เรื่องตั้งแต่ปีมะโว้กับแค่หล่อนเคยหลุดปากไปจืด...จืดเดี๋ยวเองนะตอนทะเลาะกันหล่อนบอกว่าคุณอาตมันหน้าตาไม่ค่อยหล่อ นอกจากเครื่องในที่คงพอขายได้ราคาแล้ว ทั้งเนื้อทั้งตัวน่าจะเอาไปทำอะไรไม่ได้...แค่นี้พอคุณก็เก็บเอามาตั้งแ่งอยู่นั้นแหละ ไม่รู้จะน้อยใจอะไรนักหนา

แต่ก่อนที่เด็กสาวจะได้ตีฝีปากโต้ พลอยปภัสร์เพื่อนร่วมทีมอีกคนที่ประจำตำแหน่งอยู่ด้านหน้าตึกก็ส่งเสียงผ่านเครื่องมือสื่อสารตัวจิ๋วมาก่อน

"เอาน่า ดิๆ กันไว้ ทำงานเสร็จค่อยทะเลาะกันก็ได้"

"น้ำไม่ได้ทะเลาะสักหน่อย" คิคาราแก้ มือก็ความลงในกระเป๋าเครื่องมือใบเล็กที่คาดเอว "มีแต่อาร์ตนั่นแหละคอยหาเรื่องน้ำยัน"

"แกหาเรื่องฉันก่อนนะ วันนี้แกกินคริสบี้ครีมส่วนของฉัน"

"น้ำไม่ได้กิน แค้ชิม" เด็กสาวเถียง พิจารณาเทเซอร์กันหรือเครื่องช็อคไฟฟ้าแล้วคิดหนัก...มันจะช็อคหมาที่ละห้าตัวรวดได้ไหม เกิดมีสักตัวตกใจแล้วหันมางับมันจะได้ไม่คุ้มเสียเอาหรือเปล่า...

"แต่แกชิมทุกอันหมดกล่องเลย" ชายหนุ่มแหบจะกัดฟันกรอดๆ แล้วครวญว่า "คริสบี้ครีมของฉัน"

"ถ้าไม่ชิมให้หมดทุกอันน้ำจะแน่ใจได้ไงว่าตัวเองอยากกินรสไหน"

"น้ำ" เสียงพลอยปภัสรไม่ปกปิดแววละเหี่ยใจเลย "จัดการโดนัทเรียกคนเดียวทั้งกล่องแบบนั้นเขาไม่เรียกชิม เขาเรียกกินแบบเอาเป็นเอาตาย"

"อ้าวเหอ" เด็กสาวพยายามทำเสียงไร้เดียงสาแต่หลอกใครไม่ได้

ทั้งอาตมันและพลอยปภัสรู้จักหล่อนดี โดยเฉพาะอาตมัน... ชายหนุ่มเห็นคิรามาดั้งแต่หล่อนเพิ่งอายุได้เจ็ดขวบกว่า ยังเป็นแค่เด็กเร่ร่อนที่หุ้มสุดตัวแย่งอาหารจากหมาข้างถนน

อันที่จริงคิรามักจำตอนนั้นไม่ค่อยได้แล้ว หล่อนไม่ค่อยรู้สึกว่ายอดีตช่วงนั้นน่าบันทึกลงสมองสักเท่าไร จำได้แค่ว่าตอนนั้นหล่อนยังเด็กและหิวแต่ไม่มีเงิน...ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติ ถ้าแม้แต่เด็กเร่ร่อนยังมีเงินล่ะก็ สังคมคงไม่มีปัญหาชั่วเยี้ยหมักหมมแบบทุกวันนี้หรอก

ตอนนั้นหล่อนไม่มีเงินและยังไม่รู้จักการขโมยกระเป๋าสตางค์แต่รู้ว่าอาหารคืออะไร พอเห็นคนเอาเศษข้าวเหลือมาทิ้งให้หมาจรจัดข้างทางหล่อนก็พุ่งเข้าแย่งแบบไม่คิดอะไรมาก หมาตัวใหญ่เล็บแหลมเขี้ยวคมมันทั้งกัดทั้งข่วนหล่อนหลายแผล แต่เด็กหญิงในตอนนั้นไม่ยอมถอยให้สัตว์แม่แต่ก้าวเดียว หล่อนใช้อิฐแถวนั้นเป็นอาวุธทั้งทุบทั้งถีบตอบโต้คมเขี้ยวชนิดยิบตา ทวงแม่แต่เศษเนื้อที่ติดปลายเขี้ยว

ของหมาตัวใหญ่

เปล่า...ถึงจะยังเด็กและอดโซ แต่คนช่างเลือกอย่างคิศิราไม่กินอาหารที่เข้าปากหมาแล้วหรอก เด็กหญิงกินแต่ส่วนที่ยังสะอาด ส่วนเนื้อและข้าวสกปรกนั้นหล่อนเอาไปแบ่งให้ลูกหมาที่ได้สะพานกิน

เด็กหญิงไม่รู้ตัวเลยว่าตลอดเวลาที่หญิงสาวลูกรูปร่างกับเด็กหนุ่มอีกคนยืนดูเหตุการณ์อยู่ ไม่รู้ตัวว่าประกายตาของหล่อนตองง้างปากหมาเพื่อคว้าเอาชิ้นเนื้อเล็กๆ ออกมานั้นทั้งสุขใส่ทั้งดุร้ายขนาดไหน มารู้อัวเอาตอนที่หญิงสาวเดินเข้ามาใกล้แล้วเอ่ยทักเป็นภาษาไทยชัดเจนแต่มีความแปร่งในสำเนียงเล็กน้อยว่า

"ใจดีนะเรา แบ่งอาหารให้ลูกหมาด้วย"

เด็กหญิงกระตุกถอยห่างอย่างระแวงทันที แต่พอเงยหน้ามองเห็นเป็นหญิงสาวอายุราวยี่สิบสี่ห้าสิบห้า สวยจัด ฟันดี ผมยาวสีน้ำตาลเข้มหยักเป็นลอนดูเหมือนดารารหรือนางแบบในนิตยสารเรื่องย่อละคร หนังสือพวกนั้นคนอ่านแล้วก็ทิ้ง เด็กหญิงคู้ขยชะประจำเลยเห็นจนคุ้นตา

ความสวยเด่นและบุคลิกบางอย่างของสาวแปลกหน้าทำให้คิศิราลดความระแวงลง...มาก

"ฮือ" เด็กสาวตอบตรงๆ "เผื่อโตขึ้นมันจะไปแย่งอาหารมาให้ น้ำใจละ ยังไงข้าวสกปรกน้ำก็ไม่กินอยู่แล้ว"

คำตอบของหล่อนคงถูกใจหญิงลูกรูปร่างซึ่งมารู้อัวที่หลังว่าชื่อจิน่าฝายนั่นจึงยิ้มกว้าง

"เธอนี้น่าสนใจ มาอยู่กับฉันไหม ฉันจะรับเป็นลูกบุญธรรม"

คิศิราพยักหน้ารับทันที

เหงะ...เด็กเร่ร่อนอย่างหล่อนเจอข้อเสนอเหมือนถูกหวยแบบนี้ต้องลั้งเลด้วยแหละ...

จิน่าพาเด็กหญิงกลับบ้าน ตั้งชื่อให้ใหม่ว่าคิศิรา พาไปจดทะเบียน

ที่เขตอย่างถูกต้อง และเด็กหญิงเพิ่งรู้ว่าตอนได้เห็นทะเบียนบ้าน
นั้นเองว่าหนุ่มน้อยที่ตามติดสาวลูกครึ่งไปทุกที่นั่นชื่ออาตมัน เป็น
ลูกบุญธรรมของจิง่าเช่นกัน

ดูเหมือนอาตมันจะเคยเป็นเด็กบ้านแตกหนีออกมาจากสถาน
สงเคราะห์ เด็กหญิงเคยได้ยินคนในตลาดนินทากันว่าเด็กพวกนี้มัก
ไม่ได้รับความอบอุ่น ชอบก่อแต่ปัญหา หล่อนจึงจ้องพี่ชายบุญธรรม
คนใหม่มองเหมือนประเมินสินค้าก่อนถามผู้ปกครองหมาดๆ ว่า

"หัวเป็นหนามทุเรียนแบบนี้เขาสติดีหรือแม่ ทำทางเหมือนพวก
ไม่เต็ม ซาดิสต์ชอบทรมานตัวเอง"

จิง่าได้แต่เลิกคิ้วด้วยความขบขัน ส่วนอาตมันที่ตอนนั้นเพิ่งย่าง
ลิบเจ็ดกำลังอยากรู้อยากลงไปเจาะหู เจาะจมูก เจาะคิ้ว เจาะเปลือกตา
เรียกว่าเจาะพูนไปหมดทั้งหน้าแยกเขี้ยวใส่เด็กหญิงทันที

"ฉันไม่ใช่พวกโรคจิตนะ"

"ไปเช็กกับหมอแล้วหรือยัง" เด็กหญิงในตอนนั้นทำหน้าที่ไม่เชื่อถือ
"ไอ้กล้าเด็กที่อยู่บ้านข้างตลาดก็เคยประกาศแบบนี้แหละ แต่ใครๆ
ก็บอกว่ามันบ้า ตอนนีพ่อกับแม่มันเอาไปส่งโรงพยาบาลแล้วนะ"

"บอกว่าไม่บ้าก็ไม่บ้าสิ เอ๊ะ"

โชคดีที่จิง่ารับอาตมันมาเลี้ยงได้หลายปี สั่งสอนไม่ให้เขาหลงใหล
ลงมือกับผู้หญิงหรือคนที่อ่อนแอกว่า ไม่งั้นเด็กหนุ่มคงตบหัวแม่หนูน้อย
ไปแล้วด้วยความหมั่นไส้

ศิริราใช้เวลาไม่นานก็ปรับตัวเข้ากับครอบครัวใหม่ได้ และ
เพราะจิง่าไม่คิดปิดบังอะไร เด็กหญิงจึงรู้ว่าแม่บุญธรรมของหล่อน
รับช่วงกิจการโครงการต่อจากบรรพบุรุษ

ปู่ของจิง่าเป็นสุภาพบุรุษจอมโจรที่...ดูจากรูปร่างหน้าตาแล้ว...
มีพันธุกรรมของชาวคอเคซอียดแต่ไม่ยอมเปิดเผยว่าสัญชาติอะไรแน่
เขาค่อนข้างโด่งดังในยุโรปยุคหลังสงครามโลก มีชื่อเสียงด้านชอบ

ขโมยงานศิลปะและของพื้นเมืองแปลกๆ สก็อตแลนด์ยาร์ดมีแฟ้มประวัติของเขาหนาเป็นตั้ง แถมยังมีรางวัลนำจับในฝรั่งเศส อิตาลี โอมาน และเบลเยียม หากที่น่าสนใจคืองานที่ถูกลักขโมยทุกชิ้น...ทุกชิ้นจริงๆ จะถูกส่งคืนเจ้าของในอีกหลายเดือนให้หลัง ไม่ว่าเจ้าของนั้นจะเป็นนายทุนที่มีประวัติน่ารังเกียจหรือพ่อค้าที่ทำธุรกิจอย่างตรงไปตรงมาก็ตาม

‘ปฏิเสธว่างานพวกนั้นเป็นสมบัติผลัดกันชม ชมเสร็จก็คืน’ จิน่าเคยว่าอย่างนั้นก่อนยอมรับ ‘แต่ตอนนี้เราคืนบ้างไม่คืนบ้าง เพราะบางทีเราก็ซื้อตเงิน’

หลังจากรับช่วงกิจการ สาวลูกครึ่งก้าวไปไกลกว่าบรรพบุรุษโดยการขยายกิจการ หล่อรับจ้างขโมยของให้กับใครก็ตามที่เงินถึงด้วยพอรู้เข้า คิศจิราก็ปฏิเสธทันที

"น่าจะเป็นเหมือนแม่ จะรับช่วงกิจการต่อเอง น่าต้องเป็นโจรหมายเลขหนึ่งได้แน่ แม่ไม่ต้องห่วง"

"เฮอะ" อาตมันแค้นเสียงนำเกลียดน่าชังโต้ทันที "ใครมันจะไปฝากความหวังไว้กับแก ฉันต่างหากล่ะที่จะเป็นโจรเบอร์หนึ่งคนต่อไป อย่างแกเอาไปแค่เบอร์สามสี่ห้าก็พอ"

จิน่าขยับจะบอกว่าไม่ได้ห่วงและไม่ได้ต้องการผู้สืบทอด แต่ลูกบุญธรรมที่น่ารักไม่ยอมฟัง ทั้งคู่มองว่าจิน่าเป็นวีรสตรีผู้ให้ชะตากรรมใหม่กับตัวเองเลยเห็นพ้องต้องกันว่าในฐานะลูกพวกเขาต้องรักษาธุรกิจของครอบครัวและจรรยาให้มันโชติช่วงชัชวาลสืบต่อไป

แต่เนื่องจากทั้งหนุ่มน้อยและเด็กหญิงค่อนข้างจะ...เอ่อ...หลงตัวเองอย่างแรง ต่างฝ่ายต่างเห็นว่าตัวเหมาะจะเป็นทายาทหมายเลขหนึ่งและโชคร้ายที่คำว่า ‘หมายเลขหนึ่ง’ หมายถึงมีน้อยกว่าสอง ดังนั้นแม้จะมีเป้าหมายเดียวกันแต่ทั้งคิศจิราและอาตมันก็พยายามกัดกันใส่ความ ชัดแจ้งชัดชากันเองออกสุด ทำทุกอย่างเพื่อให้ฝ่ายตรงข้าม

ประสาทเสียแล้วแอบถ่ายรูปตอนวินแตกเอาไว้ วางๆ ก็เอาไปสาดลงโซเซียลเน็ตเวิร์กดิสเครดิตกันเหมือนเด็กๆ

และตอนนี้ถึงคราวโดนทเป็นเหตุ

"อย่ามาทำเป็นไร้เดียวสาหน่อยเลย" อาตมันยังโว้ยไม่เลิก หูฟังไร้สายนี้ก็ช่างมีประสิทธิภาพ ได้ยินชัดแจ้วทุกการลั่นของเส้นเสียง "แกจงใจกินคริสปี้ครีมของฉัน"

ศิริรายักไหล่ ความหาเครื่องมือถูกกักอีกสองครั้งก็เจอตัวเลือกที่ดีกว่า หล่อนเก็บเทเซอร์กันอันเล็กลงกระเป๋าแล้วหยิบน้ำหอมขวดเล็กยี่ห้อดังของฝรั่งเศสออกมาแทน

"อาร์ตอคติหรือเปล่า" หล่อนถามเสียงไม่รู้ไม่ชี้ ย่องเข้าไปใกล้ฝูงหมากระว่าใกล้ที่สุดเท่าที่จะใกล้ได้ โดยที่ตัวเองไม่อยู่ในรัศมีกล้องวงจรปิดแล้วจึงฉีดน้ำหอมใส่พวกมันพืดใหญ่ หมาทั้งห้าตัวสะดุ้งหูตึ่งก่อนส่งเสียงจืดโหยหวน เปิดแนวกวอดหนีอย่างรวดเร็ว

"นั่นเสียงอะไรนะน้ำ" พลอยปภัสร์ถาม ได้ยินเสียงรองเท้าลั่นสูงกระทบพื้นหินดังกึกๆ ฟังจากความกังวานของเสียง หญิงสาวคงเดินเข้าห้องโถงใหญ่ของตึกบีเอพีแล้ว

"หมาน่ะพี่พลอย เสียงแบบนี้คงพยายามจะตั้งวงดนตรีกันมั้ง" ศิริราหักข้อมนิ้วดังกร๊อบ ตาเหลือบมองกล้องวงจรปิดข้างผนังตึก กล้องตัวนี้จะสายไปมาตลอดเวลาและหล่อนมีเวลาราวๆ เจ็ดวินาทีเพื่อวิ่งออกจากมุมอับสายตานี้ไปจนถึงช่องระบายอากาศ เปิดมันออกแล้วมุดเข้าไป

"แกแกล้งหมาล่ลล" อาตมันเดา "จากเสียงฟังดูหวาดกลัวสุดๆทุกตัว แม่นี้คงปาระเปิดไซ้เนาใส่เนาๆ"

"แค่น้ำหอมย่ะ"

"เธอเอาน้ำหอมฉีดใส่หมาหรือน้ำ" เสียงพลอยปภัสร์เหมือนไม่อยากจะเชื่อหู หล่อนเป็นนักตัมตุ่นมีอาชีพที่ชอบคิดว่าตัวเองเป็น

นางงามรักเด็ก รักสัตว์ รักโลก..."เด็กบ้า ชนอะไรอย่างนี้ ทهماป่วย จะทำไง"

"ช่างมันสิ ไม่ใช่หมาของน้ำนี่" คิศิราตอบตรงๆ หล่อนเคยประกาศว่าถึงจะสวยน่ารักและมีเสน่ห์น่าคบหา แต่ไม่ใช่ดาราก็ไม่ต้องสร้างภาพก็ได้...ทำเอาคนที่ได้ยืนพากันเบ้าปาก อาตมันนั้นบ่นว่าบางทีคำว่า 'ไม่สร้างภาพ' ก็อาจแปลว่าเถื่อนได้

เด็กสาวเหลือบมองกล้องวงจรปิดเป็นครั้งสุดท้าย ระยะเวลาแล้ว ฟุ้งเต็มแรงไปทางช่องระบายอากาศราวกับเลือดดำแรกรุ่งนุ หูยั้งแว่วเสียงขโมยสาวรุ่นพี่บ่นพึม

กล้องเริ่มหมุนกลับมาทางนี้แล้ว...เหลือสี่วินาที...

กระแทกฝาตะแกรงที่ปิดไว้ให้เปิดออก...สามวินาที...

เหนี่ยวตัวไกลเข้าไปในท่อแคบๆ...สองวินาที...

คิศิราหมุนฝาตะแกรงในมือแล้วดึงมันปิดเข้าหาปากทางระบายอากาศ...หนึ่งวินาที...กล้องหมุนกลับมาที่ช่องระบายอากาศพอดี...

เด็กสาวยิ้มให้ตัวเองอย่างปลาบปลิ้ม อุตส่าห์เจียดเวลาควักผ้าเช็ดหน้าออกมาซับละอองฝนที่ติดตามใบหน้าและลำตัวอย่างแผ่วเบา

...แหม ช่างเก่งกาจอะไรอย่างนี้ เพิ่งงานแรกก็โชว์ฝีมือขึ้นเทพทันฉิวเฉียด ของแบบนี้ไม่ใช่โจรกระจอกที่ไหนก็ทำได้นะ ไม่เสียแรงที่ฝึกออกกำลังกายแบบคาร์ดิโอกับวิดิโอเจ้เทรซี้ แอนเตอร์ส้นมาหลายปี...

"เคลียร์ ยัยน้ำผ่านด่านแรกแล้ว" อาตมันประกาศ "พลอยตรงไปชั้นสามเลย แล็บแพนเซียอยู่ปีกตะวันออกของตึก"

"อาร์ตรู้ได้ไงว่าน้ำผ่านเข้ามาแล้ว" คิศิราสงสัยจริงๆ "วนรถมาดูแถวนี้หรือไง"

"แกเห็นรถสักคันใหม่ล่ะ" พี่ชายย่อน "ฉันติดกล้องกระดุมไว้กับแกต่างหาก คิดหรือว่ามีอาชีพออย่างฉันจะปล่อยให้เด็กใหม่ลุยเอง"

เดียวๆ"

"ไม่ต้องห่วงหรอก ถึงน้ำจะมีใหม่แต่ความสามารถระดับอัจฉริยะ" หล่อนยกยอตัวเอง...เข้าใจอย่างนั้นจริงๆ ไม่ได้แค่กะวนตีน "ไม่ต้องมาคอยสอดแนมกันก็ได้"

"ไม่ได้ งานนี้งานใหญ่ค่าจ้างหลายล้าน ฉันไม่ยอมให้แกทำพังหรอก และอย่ามาบ่น ปกติใครที่ไหนเขาให้เด็กอายุสิบแปดที่ยังไม่เคยมีประวัติอาชญากรรมมาปล้นบริษัทใหญ่โตแบบนี้กัน ที่ฉันยอมให้แกเข้าร่วมทีมครั้งนี้ก็เรียกว่าใจดีมากแล้ว"

ศิริรักษ์ไหล่ นึกในใจว่าอาตมันชี้ระวางเงินไป งานนี้ใหญ่ก็จริง แต่หล่อนก็เตรียมตัวมาร่วมเดือน แผนเฟินวางมาอย่างสมบูรณ์แบบ แม้แต่จิ้นยังบอกว่ามีเปอร์เซ็นต์สำเร็จสูง ไม่เห็นน่าวิตกตรงไหน อาตมันแกล้งเอากล้องมาติดคงเพราะอยากจับผิดหล่อนมากกว่า

...เฮ้อ มีที่ข้อจฉาก็อย่างนี้แหละ...

แต่เออ...มีกล้องก็ดี เพราะอาตมันพูดไม่ผิดหรอก งานนี้มีมูลค่าหลายล้าน 'แพนเซีย' ถึงมีนายจ้างเมื่อไหร่เงินถูกโอนเข้าบัญชีทันที คราวนี้ล่ะชื่อของศิริรักษ์จะต้องลือลั่นวงการในฐานะโจรหน้าใหม่ที่เริ่มงานขึ้นแรกด้วยค่าตอบแทนสูงสุด ถึงตอนนั้นหล่อนจะเอาคลิปที่ถ่ายไว้ไปอัปลงเฟซบุ๊กกลุ่มลับเฉพาะสำหรับโจร ทุกคนในวงการจะได้ประจักษ์ถึงความสามารถของหล่อน เงินก็ได้ ชื่อเสียงก็ถาโถมโหมกระหน่ำ

...เออหนอ งานนี้เป็นเหมือนพรมแดงหนาๆ โรยกลีบกุหลาบเปอร์เซียที่ปูรอรับหล่อนเข้าวงการโจรกรรมอย่างเต็มตัวจริงๆ!

หากเด็กสาวก็เหมือนวัยรุ่นไฟแรงร้อนวิชาทั่วไปที่มั่นใจในตัวเองเฉียดร้อยทุกเรื่องจนลืมมองความเป็นไปได้ที่จะล้มเหลวเสียสนิท...

บทที่ 2

ท่อระบายอากาศทอดยาวคล้ายไม่มีที่สิ้นสุดเชื่อมต่อบรรบบ
ปรับอากาศของห้องติดกัน มีตะแกรงติดเป็นช่วงๆ เป็นทาง
เปิดออกไปสู่แต่ละห้อง แสงไฟสีขาวอมฟ้าดูไร้หัวใจทิวไรส่องลอด
ตะแกรงขึ้นมาพอให้จับทิศทางได้บ้าง และบางครั้งก็จะมีเสียงฟ้า
คำรามดังมาแว่วๆ

ดูเหมือนฝนจะตกหนักกว่าเดิม

คิรราห่อไหล่เล็กน้อย ถึงหล่อนจะสวมเสื้อแขนยาวเนื้อหนาแต่
ลมจากแอร์ส่วนกลางก็ยังเย็นเฉียบอยู่ดี

เด็กสาวนับจำนวนแสงไฟเทียบกับแผนผังตึกที่จำไว้ในสมอง
แล้วคลานไปทางขวา จำได้ว่าห้องทางขวาสุดเป็นที่เก็บแพนเซีย

อันที่จริงคิรราไม่รู้หรอกว่าแพนเซียคืออะไร ไม่มีใครรู้ แม้
แต่ผู้ว่าจ้างเองก็ยังไม่กล้าแน่ใจ เดากันว่าน่าจะเป็นสูตรยาที่มีค่ามากๆ
เท่านั้น

อันที่จริงจิน่าไม่ค่อยชอบใจนัก ที่แรกหล่อนจะไม่รับงานด้วยซ้ำ
เพราะรายละเอียดไม่มีอะไรชัดเจนสักอย่าง แต่พอผู้ว่าจ้างซึ่งเป็น

ชายอายุราวสี่สิบห้าสิบปีสวมสูทดำเหมือนจะไปเข้าร่วมงานศพหัวหน้า
แก๊งยาสูบขี้เ็นเซ็คค่าจ้างล่วงหน้ามาครึ่งหนึ่ง หญิงสาวก็เริ่มลังเล
เมื่อเห็นตัวเลขที่สูงจนน่าประหลาดใจ

‘แพนเซียเป็นชื่อเทพีแห่งการรักษาในตำนานกรีก’ โจรสวมมอง
เซ็คเงินสดอย่างซึ้งใจ ‘ยาประเภทไหนกันที่กล้าใช้ชื่อของนางฟ้า’

‘เราไม่ทราบ คนที่ทราบคงมีแต่ศาสตราจารย์อธินหัวหน้า
โครงการวิจัย’

‘คุณจะทำเงินขนาดนี้เพื่อยาที่ไม่รู้ว่าเป็นยาอะไรและมีจริง
หรือเปล่าเนี่ยนะ’ หญิงสาวเลิกคิ้ว

‘เราแน่ใจว่ามีจริงและมีค่ามากพอที่จะจ่าย’ ผู้ว่าจ้างตอบเรียบๆ
น้ำเสียงเขาไม่ได้ไม่พอใจ แต่มีแววเอาจริงจนจิน่าตัดสินใจว่าไม่ถาม
อะไรอีกจะดีกว่า ‘ตกลงคุณรับงานนี้ไหม’

โจรสวมตอบว่าขอเวลาคิดก่อนซึ่งฝ่ายนั้นก็ไม่ขัดข้อง และพอ
คิดารู้เข้า เด็กสาวก็ ‘เต็น’ ด้วยความอยากได้ทันที

‘รับเลยแม่ ถ้าแม่ไม่ยากทำ รับมาแล้วน้ำทำเอง น้ำจะเอาเงิน
ไปดาวนค์คอนโดฯ’

‘ไม่รู้สิ แม่นัดกับเพื่อนแล้วว่าจะไปเที่ยวอิตาลี ว่าแต่น้ำอยาก
แยกบ้านหรือลูก’ จิน่าประหลาดใจแกมปลาบปลื้ม...ลูกเลี้ยงที่หล่อน
กระเตงกันมาตั้งแต่เจ็ดขวบตอนนี้โตพอคิดจะรับผิดชอบชีวิตตัวเอง
แล้ว

แต่คิศจิราดับความแค้นขึ้นนั้นไปหน่อยด้วยการเอ่ยตรงๆ

‘เปล่า น้ำจะซื้อแล้วปล่อยให้เช่า หาเงินกินขนม เงินเดือนที่แม่
ให้ซั๊กไม่พอ’

‘มันจะพอถ้าแกไม่บ้าสะสมถ้วยชามินาโรริเบปะปาจิงโกะกุกิกิ
อะไรของแก’ อาตมันที่นั่งฟังอยู่ด้วยอดไม่ไหวแหวะเข้าให้

‘บิเซ็น* ยะ’ เด็กสาวเซตจมุ๊ก

‘อะไร’

‘ถั่วที่น้ำอยากได้เขาเรียกถั่วแบบบิเซ็น เป็นเครื่องปั้นดินเผา ชั้นดีเซียวนะ ใช้ดินแบบพิเศษที่มีธาตุเหล็กเยอะกว่าปกติ เผาด้วย ฟืนที่คายน้ำมันไปเคลือบผิวเครื่องปั้นอย่างพิถีพิถัน ทั้งแข็งทั้งทน สีสวยอีกต่างหาก’ หล่อนสาธยายด้วยความหลงใหลก่อนหันมา กล่าวหา ‘ไม่ใช่ปาจิงโกะ อาร์ตนี่ไม่มีรสนิยม’

‘ใครเขาจะไปรู้ละ อย่างฉันนี่ปกติเว้ย แยกต่างหาก ไม่รู้จะคลั่ง อะไรถั่วยชานักหนา นี่ถ้าอยากทำงานมากทำไมไม่ไปขโมยถั่วย พวกนั้นเสียเลย ไม่ต้องมารับงานอื่นแล้วลงทุนเอาเงินไปซื้อของให้มัน วกวนหลายต่อ’

‘มันไม่คุ้มนะสิ’ เด็กสาวตอบอย่างจริงจัง ทำเป็นไม่รู้ว่าจะถูก ประชด ‘ถั่วพวกนั้นตอนนี้ราคาไม่ก็หมื่น จ่ายค่าตัวเครื่องปั้นบินไป ขโมยถึงญี่ปุ่นก็ไม่คุ้มแล้ว น้ำเลยกะว่าสั่งมา เอาพวกไปรับประกัน กับลายเซ็นศิลปินเขาด้วยแล้วรออีกสักห้าปีสิบปีราคาน่าจะขึ้น ถึง ตอนนั้นค่อยขายเอากำไร ถ้าขโมยมาตอนนี้คงได้ไม่กี่ตั้งค์’

‘น้ำเคยคิดอยากเป็นแม่ค้าตลาดมีตบั้งไหมลูก’ จิน่าพยายาม ชี้โพรงให้กระรอก แต่กระรอกส่ายหน้าดุ๊กดิ๊กแจ้งปณิธานตัวเองอย่าง มั่นคง

‘น้ำอยากเป็นโจรเหมือนแม่ แม่ให้น้ำทำงานนี้นะ...นะ’ แล้วหล่อน ก็อ่อนไปอีกสามวันแปดวัน พยายามชักแม่น้ำทั้งห้าลืบบมาหว่านล้อม จนอาตมันรำคาญ...และอันที่จริงถึงจะทะเลาะต่อปากต่อคำกันไม่วัน แต่ละวัน แต่ชายหนุ่มก็ออกจะเข้าข่าย ‘สปอยล์’ น้องสาว พอน้อง

* บิเซ็น (Bizen) เป็นเครื่องปั้นดินเผาที่ปั้นจากดินที่มีธาตุเหล็กปนอยู่ในปริมาณมาก จากนั้นเอาไปเผา โดยใช้ไม้บางชนิดเป็นเชื้อเพลิง น้ำมันจากไม้จะไปเคลือบที่ตัวภาชนะ ทำให้เกิดเป็นสีต่างๆ เช่น เผาจาก ต้นสนจะได้สีออกเหลือง เกิดลายจุด ถ้าเผาจากฟางข้าวจะได้สีแดงหรือน้ำตาล ถ้าใช้ไม้หอมจะได้สีม่วง ส่วนใหญ่บิเซ็นจะแข็งกว่าเครื่องปั้นแบบอื่นๆ และมีรูปร่างทะอะทะ

มาขอแวทแล้วขออีกเขาก็ใจอ่อนบอกแม่บุญธรรมว่า

‘มันอยากทำงานก็ให้มันทำแล้วกันแม่ อาร์ตจะไปด้วย รับรองไม่ทำนองตกหาย แม่ไม่ต้องห่วง’

‘ไม่ห่วงได้ไง ยัยหนูนั่นรู้ๆ กันอยู่ว่าสะเพร่าเอาแต่ใจ วันๆ นอกจากหาทางเพิ่มเงินในบัญชีก็คิดแต่จะหาเรื่องเล่นวุ่นวาย เคยเอาจริงเอาจังอะไรกับเขาที่ไหน แล้วงานนี้...’ จินาขมวดคิ้ว ‘ไม่รู้สิ แค่ชื่อยาก็ฟังดูเพ้อๆ เหมือนอยู่ในนิยาย แม่ว่ามันมีอะไรตลกติก’

ความลังเลทำให้จินาเกือบตอบปฏิเสธไม่รับงานอยู่แล้ว ถ้าพลอยปักษ์จะไม่บังเอิญแวะเข้ามาเยี่ยมที่บ้าน

หญิงสาวอายุรุ่นราวคราวเดียวกับอาตมัน สนิทสนมกันพอสมควร เพราะสายงานใกล้เคียง เพียงแต่หล่อนไม่ฉกชิงวิ่งราวข้างถนนหรือบุกปล้นอย่างพวกจิง่า ออกจะจับงานแนวตั้งต้นตลกของมากกว่า แรกๆ พลอยปักษ์ยังชีพด้วยการหลอกเซ็นสัญญาโมเดลลิ่ง โดยมองหาวัยรุ่นที่หน้าตาดีแต่ดูมีแว่วว่าน่าจะบ้านแตกเจอปัญหาชีวิต จิตใจไม่มั่นคง หรือไม่ก็ดูไม่ค่อยมีสติปัญญา จากนั้นก็เข้าไปตีสนิท สัญญาสัญญาว่าจะพาเข้าวงการแต่ต้องจ่ายค่าสมัครเป็นสมาชิกของบริษัทเอเจนซี่

การตั้งต้นเด็กวัยรุ่นพวกนี้จริงจางขนาดมีสัญญาหาเป็นปีมาให้เซ็น นัดวันไปทดสอบหน้ากล้องเรียบร้อย และก่อนจากก็เอาวีซีดีออกกำลังกายสอนบุคลิกภาพทิ้งไว้ แถมกำชับให้ฝึกให้ดีก่อนไปคัดตัว จากนั้นพลอยปักษ์ก็จะหอบเงินหายเข้ากลีบเมฆ ปล่อยให้เหี่ยวตั้งหน้าตั้งตารอแก้ว

ต่อมาเมื่อการหลอกลวงแนวแชร์ลูกโซ่มาแรงหญิงสาวก็ไปร่วมกลุ่มเอากับเขาด้วย แต่ร่วมได้ไม่เท่าไรหรอกแชร์ลูกโซ่ก็แบ่งผลประโยชน์กันไม่ลงตัวจนทะเลาะกันรุนแรง ในบรรดาพวกที่มีปากมีเสียงกันนั้นมีคนเสพยาด้วย เมื่อใครคนหนึ่งคุมสติไม่อยู่เหตุการณ์

ก็บานปลายขนาดระดับผู้นำของกลุ่มชักปืนมายิงใส่กัน

โชคดีที่อาตมมันผ่านไป 'ทำงาน' ไกลๆ นั้นพอดี ไกล...ชนิดอยู่แถวๆ ตู้เซฟของหัวหน้าแก๊งนั้นแหละ...เลยได้บังเอิญช่วยพลอยปภัสร แล้วพาดิคมือกลับบ้านมา

นักต้มตุ๋นสาวซึ่งน้ำใจชายหนุ่มและครอบครัว แต่พวกกับเหตุการณ์รุนแรงจนตัดสินใจถอนตัวจากงานผิดกฎหมายไปพักใหญ่ และทำท่าจะถอนตลอดไปเมื่อหล่อนพบรักกับ 'ก๊อเกียรติ' พนักงานบริษัทธรรมดาๆ คนหนึ่งจนถึงขั้นแต่งงานแต่งงาน

หากโชคร้ายที่หญิงสาวเริ่มต้นชีวิตใหม่ไปได้ไม่ทันชนปีเจ้าบ่าวหมาดๆ ก็มาป่วยเสียชีวิต เล่นเอาพลอยปภัสรเสียศูนย์ไปเป็นเดือน ทำอะไรไม่ถูกเหมือนโลกคว่ำลงต่อหน้า จึงจำเป็นต้องยื่นมือเข้ามาช่วยอีกครั้งด้วยการจัดการเรื่องงานศพและคำรักษาที่ติดค้างกับโรงพยาบาล

ตั้งนั้นเมื่อรู้ข่าวงานปล้นบริษัทยาบีเอพี พลอยปภัสรจึงเสนอตัวอย่างไม่ลังเล

'ถ้าคุณน่าจะรับงานพลอยยินดีช่วย'

ข้อเสนอของหญิงสาวทำเอาจินาคิดหนัก สุดท้ายก็ตัดสินใจว่าน่าลอง เลยอนุญาตให้ศิครารับงานได้โดยมีข้อแม้ว่าต้องร่วมทีมกับอาตมมันและพลอยปภัสรเท่านั้น ซึ่งเด็กสาวไม่ขัดข้อง ค่าจ้างทั้งหมดหารสามแล้วยังเอาไปซื้อคอนโดฯ ขนาดเล็กแต่หรูได้สบายๆ

ถ้างานสำเร็จนะนะ...

และตอนนี้ศิคราก็เชื่อว่าหล่อนกำลังทำสำเร็จด้วย ไต่ไต่หน้าของหล่อนเป็นฝาต่อระบายอากาศที่เปิดไปสู่ห้องทำงานของศาสตราจารย์ อธินหัวหน้าฝ่ายวิจัยแพนเซีย ทั้งผู้ว่าจ้างและทีมของหล่อนเชื่อว่าข้อมูลทั้งหมดของนางฟ้าต้องถูกเก็บอยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ของอธินแน่ๆ ดังนั้นตอนนี้แค่ลงไปข้างล่างนั้น เอาแฟลชไดรฟ์ชนิดพิเศษซึ่งลงไปรุกรานสำหรับเจาะข้อมูลชาวบ้านโดยเฉพาะเสียบเข้ากับเครื่อง

แล้วก็นับถอยหลังรอรับเงินได้เลย

แต่...ใช่แต่...ไม่รู้ทำไมทุกครั้งที่ตัวร้ายในละครกำลังจะทำอะไรสำเร็จสักอย่างมันจะต้องมีตัวปัญหามาขัดขวางทำให้แผนลุ่มเกมพลิก หรือมีความจริงอะไรเปิดเผยสักอย่าง และพระเอกนางเอกที่ส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะมีสติปัญญาสักเท่าไรเป็นฝ่ายพลิกกลับมาชนะทุกที

คราวนี้ก็เหมือนกัน พอเด็กสาวจะกระแทกฝ่าเท้าระบายอากาศ ให้เปิดออก ชายวัยกลางคนผมสีเทาหรือผมแหม่มเต็มหัวก็ก้าวเข้ามาพอดี เขาคงเป็นเจ้าของห้อง เพราะมาถึงก็ทิ้งตัวลงนั่งที่หลังโต๊ะทำงานอย่างเรียบร้อยไม่มีลังเล

ศิริราแยกเขี้ยว รังมือกลับแทบไม่ทัน ดีไม่ทุบฝ่าเท้าเปิดไปให้โดนจับได้เสียก่อน และเหมือนต้องการทดสอบความแข็งแรงของสติหล่อน อาตมันก็ส่งเสียงเนิบๆ มาตามหูฟังไร้สายว่า

"เออ ฉันกำลังจะเตือน ข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ของฝ่ายรักษาความปลอดภัยบอกว่าคุณดีอกเตอร์อินกลับเข้าห้องทำงานไปแล้วนะ"

เด็กสาวเลยนึกประศดพี่ชายในใจว่า ไม่ส่งไลน์มาเตือนวันพรุ่งนี้เลยละยะ...แต่หล่อนไม่โง่พอจะส่งเสียงออกไปจริงๆ ข้อมูลจากแฟ้มประวัติบอกว่าศาสตราจารย์อินคนนี้น่าค่อนข้างประสาทไว อะไรผิดหูผิดตาผิดกลิ่นนิดหน่อยเป็นระแวงไปหมด

"ไม่เป็นไรนะน้ำ" พลอยปภัสร์ปลอบ "ตอนนี้พี่ximยัตร์พนักงานที่ใช้เปิดประตูเล็บมาได้แล้ว จะเข้าไปล่ออิตาศาสตราจารย์นั้นออกมาให้"

"รีบๆ ทำเลย" เด็กสาวกระซิบตอบด้วยเสียงเบาที่สุดและแทบกลั้นหายใจเมื่อคนที่อยู่ในห้องด้านล่างมีปฏิกิริยาเหมือนจะชะงักหันมองรอบด้านซ้ำๆ

...อ่า ประสาทไวจริงๆ ด้วย ไม่มีมูหุทพิทย์หรือไง แค่กระซิบอยู่ห่างเป็นนวยังทำเหมือนได้ยินอีก...

โชคดีที่ก่อนอินจะเงยหน้าขึ้นมองฝ้าเพดานแล้วเกิดตาไวเห็น คิศิราที่ซ่อนอยู่ด้านบน ด้านนอกห้องก็มีเสียงอะอะดังแว่วมา

เนื่องจากห้องของศาสตราจารย์อินเป็นห้องทำงานเล็กที่อยู่ด้าน ในห้องทดลองอีกทีผนังจึงไม่หนา แฉมบางส่วนกรูกระจกแบบพิเศษ ที่ออบปรอทด้านเดียว คนด้านนอกมองเข้ามาไม่ได้ แต่คนข้างใน มองออกไปเห็นชัดเจน

คิศิราอยู่ในทอระบายอากาศมองไม่เห็นก็จึงว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ ได้ยินเสียงพลอยปภัสร้อง "ว้าย...ขอโทษค่ะ" ตามด้วยเสียงผู้หญิง ที่ไหนไม่ทราบแปร่นๆ ต่าทันที

"หล่อนเป็นคนหรือควายอะ เหยือกน้ำใบเท่าข้างหล่อนยังกะเรือ กะว่าชนตก แล้วนี่...หาผ้ามาเช็ดเลยนะ ข้าวของอะไรเสียหายไปบ้าง หรือเปล่าก็ไม่รู้ นี่ถ้ามันเสียฉันจะหักเงินเดือนเธอ"

คิศิราไม่แน่ใจเหมือนกันว่าระหว่างพลอยปภัสรทำน้ำหกกับเสียง แผลดแปดหลอตของผู้หญิงอีกคน อะไรกันแน่ที่ทำให้ศาสตราจารย์วัย กลางคนถอนหายใจ ก่อนเดินออกไปชมสถานการณ์

แต่จะเพราะอะไรก็ช่าง เมื่อประตูปิดไล่หลังศาสตราจารย์อิน เด็กสาวก็แทบจะเดินระบำในทอระบายอากาศได้ด้วยความยินดี หล่อนเปิดฝาท่อแล้วหย่อนตัวลงไปในห้องทำงาน เบ้ากนิตหนอย เมื่อสัมผัสสปรายอากาศของห้องตรงๆ

ห้องนี้ตอนดูจากมุมสูงก็ธรรมดาทรอกนะ เป็นระเบียบไม่รกดี แต่มายืนอยู่กลางห้องแบบนี้ ความเรียบธรรมดากลับให้ความรู้สึก เย็นเยือกอย่างไรไม่ทราบ ทั้งห้องนอกจากตู้เหล็กเก็บเอกสารกับชุด โต๊ะทำงานและคอมพิวเตอร์แล้วไม่มีอะไรเกินความจำเป็น ไม่มีภาพถ่าย กระจก ตุ๊กตุนตุ๊กตาอะไรประดับโต๊ะทั้งสิ้น ไม่มีแม่แต่ที่ทับกระดาดฯ ไม่มีปากกา ไม่มีคิลิปหนีบกระดาดฯ ทุกอย่างสะอาดเรียบร้อยและ โลง...เกินเหตุ รวากับเจ้าของห้องไม่ยากให้มีร่องรอยอะไรที่บ่งบอก

ถึงตัวตนและรสนิยมของตัวเองทิ้งไว้

นี่ถ้ามีเวลาลักหนอยศิศจิราอาจล้งเกตล้งกาอะไรได้มากกว่านี้ แต่เมื่อไม่มีเด็กสาวจึงแค่กวาดตารอบเดียวแล้วสรุป

ทุกอย่างเว้งว่างไม่มีอะไรพอให้หีบฉวยไปเป็น 'กำไร' ได้เลยแฮ้อ...เป็นถึงศาสตราจารย์คนดังของบริษัทแท้ๆ ไม่รู้จักชื่อของแพงๆ ประดับบารมีเสียบ้าง เสียแรง...เสียแรงจริงๆ...

แล้วหล่อนก็หมดความสนใจแค่นั้น สาละวนเสียบพลชโดรพีเข้ากับตัวเครื่องคอมพิวเตอร์แบบไม่คิดอะไรให้ลึกซึ้งอีก

นี่ถ้าเด็กสาวรู้ว่าอีกไม่นานต่อมาจะเกิดอะไรขึ้น หล่อนคงกระตุนสมองให้ทำงานมากกว่านั้น อย่างน้อยก็เก็บรายละเอียดของห้องให้มากกว่านี้...แต่เมื่อไม่ได้มีพลังเห็นอนาคต ศิศจิราจึงสนใจแต่หน้าจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้า โปรแกรมที่เขียนติดมากับเครื่องมือขนาดจิ๋วทำงานทันทีที่เชื่อมต่อสำเร็จ มันดึงเอาข้อมูลทุกอย่างที่อยู่ในคอมพิวเตอร์ของศาสตราจารย์อธินขึ้นมา จากนั้นก็กอบกู้ทุกอย่างลงในตัวเองด้วยความเร็วสูง

"เร็วเข้าตาหนูจิว" หล่อนเร่งพลชโดรพีเหมือนมันเป็นลัต์วี่เลี้ยงได้ยินเสียงฟ้าร้องครืนใหญ่ "หม่ามี่ยากได้เงินไปจองคอนโดฯ แล้ว"

"มันฟังแกไม่รู้เรื่องหรอก" อาตมันที่อยู่ห่างเป็นร้อยเมตรแต่ได้ยินทุกอย่างอดจิกกัดไม่ได้

"อาร์ตไม่ซ่ามัน รู้ได้ไงว่ามันฟังไม่รู้เรื่อง" ศิศจิราโต้ สะงอกหน้ามองนอกห้องเห็นพลอยปภัสร์อยู่ในชุดพนักงานสีหวานคลุมทับด้วยเสื้อกาณ์ หญิงสาวหน้าผ่องตาคมซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตาเช็ดน้ำที่หกอยู่แต่ยิ่งเช็ดเหมือนยิ่งหายนะ น้ำที่นองยิ่งกระจายตัว แถมนักต้มตุ๋นสาวยังจงใจสะบัดผ้าชีวีวใส่หญิงสาวอีกคนในชุดสุททำงานสีครีมอีกต่างหาก

คนโดนน้ำกระเด็นใส่ร้องกรีดเสียงดังแข่งกับเสียงฟ้าฝนจนแก้วหู

คิคิดรลั่นสะเทือน ไม่แน่ใจว่าเสียงมาจากห้องข้างๆ หรือหูฟังกันแน่
"อี...อีโง! เซ็ดอีทำไหนดให้หน้ามันกระเด็นยะ เป็อนฉันหมดแล้ว
ไม่เห็นหรือไง"

ระหว่างที่พลอยปภัสรส่งเสียงขอโทษขอโพยและแกล้งตัวผ้าให้
น้ำแฉะหนักขึ้น ศาสตราจารย์อินทก็เข้าไปรวมวงด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม
แต่สายตาเฉยชา

"เกิดอะไรขึ้นหรือครับคุณไอซ์"

"ก็พนักงานในเล็บคุณนะสิชุ่มซำม รับเข้ามาได้ยังไงกัน"

ใช่...เด็กสาวที่มองผ่านกระจกเงาด้านเดี๋ยวนีก็สรรเสริญตัวเอง
ในใจ กะอยู่แล้วว่าเสียงวางอำนาจเหมือนตัวเองเพิ่งลงมาจากสวรรค์
แบบนี้ต้องเป็นตัวเจ้าของบริษัทแน่ๆ แล้วไง ผิดเสียที่ไหน...

ธนินสาหรือไอซ์เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ของ BioAmbrosia ซึ่งก็มีอยู่
หุ้นเดียวนั้นแหละ หรือพูดง่าย ๆ หญิงสาวคือเจ้าของบีเอพีแต่เพียง
ผู้เดียว แต่ไม่ได้ก่อตั้งเองหรอกนะ รับมรดกมาทั้งนั้น ตัวหล่อนมี
ข่าวว่าเรียนจบโทด้านการบริหารจากต่างประเทศแบบกะพรวดกะแพรง
แถมยังไม่ค่อยมีความรู้ด้านยาเท่าไร และนั่นทำให้เกิดเสียงซุบซิบ
ในวงสังคมว่าถ้าลำพังแค่ตัวธนินสาเองเปิดร้านขายยาสักร้านจะรอด
หรือเปล่าก็ไม่รู้ จินาเองยังวิจารณ์ไว้ว่า

'ตัวเจ้าของจริงๆ ไม่ค่อยมีน้ำยาอะไรหรอก อาศัยบารมีพ่อแม่
สร้างมาดีเท่านั้นแหละ ตอนนี้นั่งรอบริษัทมันหมุนของมันไปเองก็มี
กินมีใช้'

ดังนั้นเมื่อมาเห็นสาวร่างโปร่งบางแขนขายาวแก้งก้างเหมือน
นางแบบแต่หน้าจืดเกิดปัญหาเข้าก็เอาแต่ยื่นแว๊ดๆ คิคิดรเลยนึกหมิ่น
ว่าท่าทางไร้สมองจริงๆ ด้วย โดนน้ำกระเซ็นใส่ก็ไม่รู้จักหลบ...

"เกิดอะไรขึ้นวะยัยน้ำ ฉันมองไม่เห็น แกยัดตัวอีกนิด" อาตมัน
ที่อยู่ไนรถและมีทัศนวิสัยแค่กล้องกระดุมของคิคิดรลั่น

"เรื่องมากจริงๆ แค่นี้ปล่อยให้เขาปล่อยตาตึกเตอร์อะไรนี่ออกไปจากห้อง น้ำจะได้ไหลตข้อมูลได้สะดวกๆ เท่านั้นแหละ ไม่ต้องดูหรอก"

"ฉันอยากเห็นหน้าคนที่คิดค้นแพนเซียเวีย"

"ก็เหมือนที่เห็นในแฟ้มประวัตินั่นแหละ" เด็กสาวว่าวิจารณ์ตรงๆ "หน้าเหมือนตัดเอาหน้ากามาไว้บนคอคนเป็น ปากยิ้ม แต่ดูแข็งๆ ใจไม่รู้ มีแต่ลูกตาที่กลอกไปกลอกมาแบบพร้อมจะหัวเราะด้วยนะ เหมือนคนโรครจิตยังใจไม่รู้บอกไม่ถูก" หล่อนทำท่าขลุ่ยขงพองแล้วสะดุ้ง "อู๋ย หันมาทางกระจกด้วย ไอ้กระจกนี่มันมองจากด้านนอกไม่ทะเล่จจริงๆ ไซ้ใหม่ ทำไมหมอนั่นมองเหมือนเห็นน้ำ"

"ก็แปลนตึกมันบอกว่าเป็นกระจกด้านเดียว ห้องทำงานพวกระดับหัวหน้าในตึกนี้เป็นแบบนี้ทั้งนั้นแหละ ถ้าเขาเห็นแกเขาคงเดินเข้ามาทักแล้ว"

"แต่หมอนั่นมองเหมือนเห็นน้ำจริงๆ นะ" คิศจิรายืนยัน

หล่อนไม่ได้คิดไปเองแน่ๆ ศาสตราจารย์อชินกำลังมองมาจริงๆ มอง...ชนิดที่ถ้าไม่มีอะไรกั้นเด็กสาวแน่ใจว่าหล่อนคงสบตากับเขาจริงๆ ไปแล้ว และนั่น...ให้ความรู้สึกที่น่าขยะแขยง

ศาสตราจารย์อชินเป็นชายรูปร่างสูงปานกลาง ไม่อ้วนไม่ผอมอายุราวห้าสิบ หน้าตาก็สมอายุ ตลอดทั้งตัวไม่มีอะไรโดดเด่นเลย แต่พอเขามองมาคิศจิรากลับรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังว่ายอยู่ในบึงน้ำแข็ง ซึ่งหล่อนเคยลองทำมาแล้วครั้งหนึ่งที่ตามจิน่าไปเที่ยวรัสเซีย จ้องมาเหมือนรู้เห็นทุกอย่างทะเล่จๆไป

เด็กสาวไม่รู้ว่าจะอุปาทานไปเองหรือเปล่า แต่หล่อนแน่ใจว่าเห็นนัยน์ตาดำเขาเป็นประกายวาวขึ้นอย่างพึงพอใจด้วย

"ผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่คนของคุณหรอกหรือคุณไอซ์" ชายวัยกลางคนบอกเสียงเย็น มีร่องรอยความพึงพอใจเหมือน...ยินดีที่เดาอะไรบางอย่างถูก และมนุษย์อย่างน้อยสามคนตัวแข็งไปกะทันหัน

ด้านนอกมีเสียงฟ้าผ่าดังเปรี้ยง

"ซวยล่ะสิ" คิคิราพึมพำ หันไปมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ ใจชื้นขึ้นหน่อยเมื่อเห็นว่าแฟลชไดรฟ์ของหล่อนดาวนโหลตใกล้เสร็จแล้ว เหลืออีกไม่กี่เปอร์เซ็นต์เท่านั้น หล่อนคงหนีทันก่อนอิตาลีศาสตราจารย์นั้นจะโหวตแล้วกลับมาที่ห้องนี้

แต่ธนิสายังตามไม่ทัน แว่ดๆ แข่งกับเสียงฟ้าที่ร้องครืนหนักขึ้นว่า "ก็ไม่ใช่ซะลิ ฉันไม่รับคนงานชุ่มชามอย่างนี้หรอก นี่หัดอบรมคนของตัวเองให้ดีหน่อยนะ ฉันอุตส่าห์ให้สิทธิ์รับนักวิจัยเองไม่ต้องผ่านฝ่ายบุคคลแล้วอย่าให้มันและเทะนั้"

"ผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่คนของแล็บเราครับ" ผู้ชายอีกคนที่คิคิราไม่ทันได้สังเกตเห็นว่าอยู่ในห้องทดลองด้วยเอ่ยขึ้น "ผมนึกว่าเธอเป็นผู้ช่วยคนใหม่ของคุณเลยไม่ได้ว่าอะไร"

"บ้าน่ะสิ!" ธนิสร้องดังๆ อย่างหัวเสีย "คิดได้ไงนะคุณจิณณ์ ฉันไม่รับผู้ช่วยชื้อบ้อแบบนี้หรอก"

"อ้อ จันเธอเป็นใครกันสาวน้อย เข้ามาในนี้ได้อย่างไร" อธิณถามมูมปากเขายกขึ้นเล็กน้อยราวกับแมวเห็นเหยื่อหน้าตาดี

พลอยปักษ์หน้าซีดลง นักต้มตุ๋นสาวถอยหลังไปก้าวหนึ่งเหมือนเตรียมหนี แต่ผู้ชายที่ชื่อจิณณ์ตรงเข้าประกบด้านหลัง จังหวะนั้นแฟลชไดรฟ์ของคิคิราก็ส่งเสียงดังกัง แถบสีเขียวๆ ที่บอกว่าเกือบข้อมูลไปได้ถึงไหนแล้วงอกยาวจนสุดพอดี

"เสร็จแล้วออกจากตึกเลย" เด็กสาวกระซอกแฟลชไดรฟ์ออกจากเครื่องทำท่าจะหนีเตลิดเป็นคนแรก...ก็แหม ดูทรงแล้ววาตามันคงไม่ไปประกันตัวแน่ๆ ถ้าหล่อนเกิดซ้ำแล้วพลาดถูกจับนี่

แต่มือหล่อนยังไม่ทันถึงฝาเพดานด้วยซ้ำเมื่อจู่ๆ ไฟในห้องก็ดับพื้บตามด้วยเสียงฟ้าคำรามลั่น

คิคิราสะดุ้ง หดตัวลงใหม่ตามสัญชาตญาณ หล่อนได้ยินเสียง

กรี๊ด เสียงเอะอะ และเสียงเหมือนอะไรบางอย่างแทงเข้าไปในวัตถุ กิ่งแข็งกิ่งเหลวดังซวบ แต่อันหลังนี่หล่อนไม่ค่อยมั่นใจเพราะอาตมัน สบถถึงมึงอะไรบางอย่างว่า

"บ้า-บิ ฟ้าผ่าแค่นี้ก็ไฟดับทั้งตึก ระบบไฟฟ้าสำรองไม่มี หรือไง บริษัทนี้มันช่วยกว่าที่ฉันคิดอีกนะเนี่ย"

"แล้วเอาไงต่ออะ" ศิศิราถาม

"พยายามหนีออกมาจากตึกก่อน ใช้น้ำทิ้งพลอยนั้นแหละ เร็วๆ เลย"

ยังไม่มีใครทันได้ตอบอะไร ไฟทั้งตึกก็กะพริบแวบๆ ก่อนกลับ มาสว่างจ้า ศิศิรายืนขึ้นเตรียมแผนแต่อะไรบางอย่างที่ปลายหางตา ทำให้เด็กสาวต้องหยุด

ดูเหมือนคนที่อยู่ในห้องเล็บด้านนอกจะลุดไปคนหนึ่ง
ไม่สิ...ไม่ได้ลุด แต่มีคนหนึ่งลงไปนอนกับพื้นต่างหาก

ศาสตราจารย์อินทน์เมื่อสักครู้อย่างเด็กสาวกับทีมหนาวๆ ร้อนๆ ตอนนั้นนอนแผ่ราบ มีมิดปั๊กกลางอกและคงตัดข้าวหัวใจพอดี เพราะ ชายวัยกลางคนไม่กระดิกตัวแม้แต่น้อย เลือดสีแดงฉานตัดกับ เลื้อกาวนสีขาวซึมออกมาซ้าๆ คนทั้งสี่ในที่เกิดเหตุได้แต่ยืนตะลึง ทำอะไรกันไม่ถูก

อาตมันเห็นภาพจากกล้องกระดุมเช่นกัน และอาจเพราะเป็นคนนอกเขาจึงเป็นคนแรกที่ตั้งสติได้ โจรหนุ่มสบถอะไรหยาบคายออกมา ลึกอย่างที่ศิศิราฟังไม่ถนัดหรือถึงถนัดตอนนั้นหล่อนก็ไม่สนใจ

"หนี! หนีออกมาให้เร็วที่สุด ใครเข้าไปเจอกันที่จุดนัดพบ ฉัน จะหาทางป่วนคนข้างใน" เขาสั่งและเมื่อสองสาวยังไม่ขยับยังอึ้งๆ กัน อยู่ชายหนุ่มก็ล่ำทับ "วิ่งลี่ยน้ำ รออะไร เร็ว!"

ศิศิราหนีออกมาพร้อมเสียงกรี๊ดร้องและสัญญาณเตือนไฟไหม้...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)